

Zveme vás k návštěvě rorátních bohoslužeb

Adventem nás letos budou provázet biblické postavy. Budou nám vyprávět o své zkušenosti s milujícím Bohem a povedou nás cestou za slíbeným Zachráncem - Ježíšem. Na jeho příchod na svět se celá staletí lidé připravovali a těšili. Nevěděli, kdy přesně se narodí, jak bude vypadat, ale tušili, že jedině on může svět zachránit ze všeho špatného, zkaženého a nemocného. Jeho příchod ohlašovali proroci. Jeden z nich - Izajáš vybízel lidi k tomu, aby "připravili cestu Pánu a vyrovnali cesty. Aby zasypali každou propast a srovnali všechny hory i pahorky". Stejně volal k lidem o mnoho staletí později Ježíšův předchůdce Jan Křtitel a vyzýval je k tomu, aby změnili své špatné jednání, přestali si závidět, přáli druhým dobro a pomáhali si.

I my se budeme snažit v průběhu adventu naši cestu pro Pána Ježíše připravit. Každý příběh bude mít svůj úkol a za jeho splnění a také za návštěvu rorátních bohoslužeb pak v pátky s dětmi ve fulneckém kostele přemístíme část kamenů z hory do rokle, a tak nám snad na konci adventu vznikne krásná rovná cesta.

Pro ty, kdo se nemohou zúčastnit všech rorátních mší, budou příběhy k dispozici také zde.

(Příběhy vycházejí z knihy "Bible vypráví o Ježíši" od Sally Lloyd-Jonesové)

1. Adam a Eva (úterý 3.12.)

Na počátku nebylo nic. Nic nebylo slyšet. Nic nebylo cítit. Nic nebylo vidět. Jen prázdno. A tmu. A... vůbec nic. Ale Bůh tam byl. A měl úžasný plán. „Vezmu tohle prázdno," řekl, „a naplním je! Ze tmy udělám světlo. A z ničeho udělám – ÚPLNĚ VŠECHNO!" Bůh se vznášel nad tou hlubokou tichou tmou. Chystal se vytvořit život.

Bůh promluvil. A všechno, co řekl, se také stalo. Bůh řekl: „Vítám tě, světlo!" A temnotou pronikly paprsky světla. Bůh dal světlu jméno „den" a tmě „noc“. „Jste dobré," řekl jim. A opravdu byly. Pak Bůh řekl: „Vítám tě, moře! Vítám tě, nebe!" A otevřel se obrovský prostor, široký a hluboký a vysoký. „Jste dobrá," řekl jim. A opravdu byla. Potom Bůh řekl: „Vítám tě, země!" A z oceánu se s mohutným šplouchnutím vynořily útesy, hory i písčité pláže. „Jste dobré," řekl jim. A opravdu byly. „Vítám vás, stromy!" řekl Bůh. „Vítám vás, trávo a květiny!" A všude propukl život. Bůh způsobil, že poupata začala pučet, výhonky začaly vyhánět do výše a květiny rozkvetly. „Jste dobré," řekl jim. A opravdu byly. „Vítám vás, hvězdy!" řekl Bůh. „Vítám tě, slunce!" „Vítám tě, měsíci!" Do tmy zasvištěly ohnivé koule, které se otáčely kolem dokola. A okolo nich vířily oranžové, fialové a zlaté planety. „Jste dobré," řekl jim. A opravdu byly. „Vítám vás, ptáci!" řekl Bůh. A obloha se s třepetáním a máváním křídel a švitořením a zpěvem zaplnila ptactvem. „Vítám vás, ryby!" řekl Bůh. A moře se s mrskáním a cákáním, vlněním a šploucháním zaplnilo rybami! „Jste dobří," řekl jim. A opravdu byli. Pak Bůh řekl: „Vítám vás, zvířata!" A všechna zvířata si šla ven hrát. Země byla najednou plná hlasitých zvuků – bručení a mlaskání, rafání a frkání a veselého povykávání. „Jste dobrá," řekl zvířatům Bůh. A opravdu byla. Bůh uviděl celé svoje dílo a líbilo se mu. A díky jeho lásce se stalo krásným.

Ovšem to nejlepší si Bůh nechal na konec. Od začátku choval ve svém srdci zářivý sen. Vytvoří lidi, kteří s ním budou sdílet jeho štěstí, které trvá pořád. Budou jeho děti a svět bude jejich dokonalý domov. A tak Bůh vdechl život Adamovi a Evě. Když poprvé otevřeli oči, spatřili před sebou Boží tvář. A když je spatřil Bůh, byl jako novopečený tatínek. „Vypadáte jako já!" zvolal. „Jste to nejkrásnější, co jsem kdy vytvořil.“ Celým srdcem si je zamiloval. A díky jeho lásce se stali krásnými.

Adam a Eva se připojili k písni hvězd a potůčků a větru v korunách stromů, k nádherné písni o lásce k tomu, kdo je vytvořil. Jejich srdce naplňovalo štěstí. A nebylo nic,

kvůli čemu by mohli být smutní nebo z čeho by si připadali opuštění. Nemohli onemocnět ani dostat strach. Bůh se podíval na všechno, co vytvořil. „Dokonalé,“ prohlásil. A také to dokonalé bylo.

Ovšem ani všechny hvězdy, hory, oceány nebo galaxie ani všechno ostatní dohromady se nedalo srovnat s tím, jak moc měl Bůh rád svoje děti. Pohnul by nebem a zemí, aby jim byl nablízku. Vždycky. Ať se stane cokoli, ať bude muset zaplatit jakoukoli cenu, vždycky je bude milovat. A takhle ten nádherný příběh o lásce začal...

Úkol pro děti: Pán Bůh stvořil všechny lidi a všechno, co stvořil bylo moc krásné a dobré. Namaluj svoji rodinu, aby všichni byli co nejkrásnější.

Úkol pro větší a dospělé: Každý z nás jsme stvořeni k Božímu obrazu - v modlitbě za to poděkuj a rozjímej spolu s Ježíšem, čím jsi podobný svému Otci - Bohu.

2. Noe (středa 4.12.)

Adam s Evou žili v ráji šťastně, dokud nepřišel den, kdy se všechno pokazilo. Nepřítel Boha, Satan, chtěl Boží plán překazit a způsobil, že Adam s Evou uvěřili jeho velké lži, že je Bůh nemá rád a proto pro ně nechce to nejlepší. Překročili Boží pravidlo a jedli ze stromu, ze kterého jim Bůh jíst zakázal. Do Božího dokonalého světa pronikl hřích, lidská srdce se pokazila a oni museli z ráje odejít

Jak běžel čas, země se zaplnila spoustou lidí. Všichni všude ale zapomněli na Boha a pořád dělali samé špatné věci. Boha bolelo srdce, když viděl, co děje na světě, který má tak rád. Všude byly jen nemoci, smrt a zkáza - věci, které Bohu vadí ze všeho nejvíce.

Muž, o kterém budeme dnes vyprávět se jmenoval Noe. Byl Boží přítel, naslouchal Bohu a povídal si s ním. Prostě byl s Bohem rád, jako vy jste rádi se svým nejlepším kamarádem nebo kamarádkou. „Noe,“ řekl jednou Bůh. „Všechno je špatně. Lidé nezaplňli svět láskou, ale nenávisť. Ničí sami sebe... a jeden druhého... a můj svět. To musí skončit. Takže ze všeho nejdřív postavíme archu.“ (Víte, jak se taková archa staví? Noe to také nevěděl. Naštěstí to věděl Bůh a ukázal mu to.) „Blíží se obrovská bouře,“ oznámil Noemu Bůh. „Ale já tě zachráním. Slibuji. Pošlu za tebou také zvířata, všechna, co se plíží, plazí a lezou po zemi, běhají a klusají, skáčou a hopsají, i ta, co šplhají po stromech. A nezapomeň pro všechny sbalit jídlo.“

Ten liják měl spláchnout všechnu nenávisť i trápení i všechno to, co bylo špatně, aby byl svět zase čistý, pěkný a veselý. Bůh vymyslel, jak to zařídit, aby Noe zůstal v bezpečí, ale Noe se bude muset na Boha spolehnout a udělat přesně to, co mu Bůh řekne. A tak Noe postavil archu (to je taková obrovská loď). Noeho sousedé se na ni přišli podívat... a ukazovali si na ni... a smáli se a smáli, protože nevěřili ničemu z toho, co jim Noe vykládal o lodi, o bouři nebo o tom, že potřebují zachránit. A Noe musel vypadat docela trapně. Postavil totiž archu v pustině a široko daleko nebylo žádné moře, dokonce ani po obloze neplul jediný mráček. K čemu by kdo potřeboval třeba jen deštník, natož loď? Ale Noemu nijak zvlášť nezáleželo na tom, co si o něm myslí druzí lidé. Jemu záleželo na tom, co si myslí Bůh. A tak prostě dělal to, co mu Bůh řekl.

Jakmile byla archa hotová, Bůh zavolal: „Všichni na palubu!“ a Noe a celá jeho rodina i všechna zvířata se nalodili. Pak Bůh zabouchl dveře. A spustil se liják. Napřed přšelo minuty, pak z nich byly hodiny, z hodin byly dny a ze dnů nekonečné týdny. Napřed to byly kapky, z kapek byly louže, z louží byly řeky, z řek jezera a z těch jezer byla potopa, která zaplavila celou zemi. Archa, která předtím vypadala tak obrovská, se najednou zdála docela maličká. Ale uprostřed té obrovské bouře mezi všemi těmi tříštícími se vlnami

a všemi hromy a blesky zůstával Bůh celou dobu s nimi. A ochránil je čtyřicet dlouhých dnů a čtyřicet dlouhých nocí.

Konečně déšť ustal. Vyšlo slunce a Noe otevřel okno. „Hurá!“ křičeli všichni. Noe vyslal na průzkum holubici. Zanedlouho se vrátila s čerstvým olivovým lístkem. Všem bylo jasné, co to znamená: našla strom a suchou zem! Voda opadala. Nakonec loď trochu nečekaně přistála na vrcholku vysoké hory. Jakmile to bylo bezpečné, Bůh zavolal: „Pojďte ven!“ A to také udělali - všichni s poskakováním a tancem vyrazili na suchou zem. Noe ze všeho nejdříve poděkoval Bohu, že dodržel svůj slib a zachránil je. A Bůh ze všeho nejdříve dal další slib: „Už nikdy nezničím celý svět.“ A jako válečník, který po velké bitvě odkládá svůj luk a šípy, prohlásil: „Vidíte, zavěsil jsem svůj luk do mraků. A tam, v oblacích - přesně tam, kde se bouře setkává se sluncem se objevil nádherný luk celý ze světla, veliká duha. Byl to nový začátek pro Boží svět.“

Netrvalo dlouho a všechno se zase pokazilo. Ne že by to Boha překvapilo - On věděl, že to tak dopadne. Proto měl ještě před začátkem času připravený jiný plán - a lepší plán. Neplánoval svět zničit, ale zachránit. Rozhodl se, že lidem jednoho dne pošle Zachránce s velkým Z - svého jediného Syna. Tak lidem ukáže, jak je nekonečně miluje.

Úkol pro všechny: Noe poslechl Boha, i když se mu ostatní smáli, protože Ho měl velmi rád. Než večer usneš, řekni Bohu - svému nebeskému tatínkovi, že ho máš rád.

3. Abraham (čtvrtek 5.12.)

Uplynula spousta let a na světě to nevypadalo o nic lépe. Lidé se jedni k druhým chovali stejně špatně jako předtím. Dál na ně přicházely různé nemoci a umírali. Boží svět byl dál plný slz. Takhle si to Bůh nikdy nepředstavoval. A naplánoval si, že s tím něco udělá. Dá všechny ty špatné věci do pořádku a použije k tomu... rodinu. „Abrahame,“ zeptal se Bůh, „kolik je na nebi hvězd?“ „Počkej chvíli, hned se podívám,“ odpověděl Abraham a vyhrnul si rukávy. (Ale zkoušeli jste někdy spočítat hvězdy? Jestli ano, víte, jak je to těžké.) Samozřejmě se každou chvíli přepočítal. „Nejde to, je jich moc!“ prohlásil nakonec. „Hádej co!“ smál se Bůh. „Dám ti tolik dětí a vnoučat a pravnoučat, že je také nedokážeš spočítat.“ Abraham si nemohl pomoci a musel se při té nádherné představě smát. Ale pak se zarazil. Jak bys ty mohl mít rodinu, Abrahame? Nenech se vysmát. Vždyť nemáš ani děti, co teprve nějaká vnoučata. Utřel si slzu. Každopádně mi táhne na devadesátku a to už je přece příliš pozdě na to, abych mohl mít děti. Co tím asi chce Bůh říct? „Věř mi, Abrahame,“ řekl Bůh. A pak Abrahama zasvětil do svého Tajného záchranného plánu. „Především zařídím to,“ slíbil Bůh, „že tvoje rodina bude opravdu veliká. Jednoho dne bude skoro lehčí spočítat hvězdy na nebi než všechny, kdo do ní patří.“ Abraham pohlédl na temné nebe, hustě poseté hvězdami. „Budete moje zvláštní rodina, můj lid, a vaším prostřednictvím budu žehnat všem na zemi!“

Byl to úžasný slib - Bůh se chystal zachránit svět prostřednictvím Abrahamovy rodiny! Jedno z dětí dětí jeho dětí bude právě to Dítě s velkým D - slíbený Zachránce. „Ale to je příliš krásné!“ zvolal Abraham. „Jak by to mohla být pravda?“ „Copak něco může být tak dobré, aby to nemohla být pravda?“ zeptal se Bůh. „Může být něco příliš krásné, než abych to dokázal udělat?“ A tak se Abraham spolehl spíš na to, co slyšel od Boha, než na to, co viděl na vlastní oči. A uvěřil.

Za nějaký čas se o tomto slibu dozvěděla i Abrahamova manželka Sára. Musela se tomu sama pro sebe smát. Ale nebyl to šťastný smích. Měl v sobě slzy. Opravdu by se mi mohlo narodit děťátko, když je mi skoro devadesát? Samozřejmě že ne, Sáro, nenech se

vysmát, na to je už pozdě. Sára nevěřila, že by Bůh mohl svůj slib splnit. Zapomněla, že když Bůh něco řekne, je to, jako by se to už stalo. (Pro Boha pochopitelně nebylo o nic těžší dát jí malého synka než vytvořit všechny ty hvězdy na nebi.) A taky že ano. Jak Bůh slíbil, za devět měsíců se Sáře narodil chlapeček. Pojmenovali ho Izák, což znamená „Syn smíchu“. A Sára se smála. Tentokrát to ale byl nádherný, šťastný smích. Její sen se splnil.

Bůh udělá to, co slíbil. Vždycky se bude starat o Abrahamovu rodinu, svůj jedinečný lid. A jednoho dne pošle další děťátko. Jeho narození slíbí jedné dívce, která dokonce ještě ani nebude vdaná. A tohle děťátko přinese smích celému světu. Díky němu se splní sen všech lidí.

Úkol pro všechny: Abraham ve všem důvěřoval Bohu, a On si vyvolil jeho rodinu (z jeho rodiny pochází náš Zachránce - Ježíš). Poděkuj dnes za svoji rodinu a pomodli se za ni.

4. Lea (pátek 6.12.)

Před dávnými časy žily dvě sestry. Ta mladší byla velice krásná a říkali jí Ráchel. Jenže ta starší vůbec nebyla hezká. (Našli se dokonce takoví, kteří by přímo řekli, že je ošklivá.) Jmenovala se Lea. Ráchel byla ten typ dívky, kterou vždycky všichni zvou na oslavu narozenin a kterou si vybírají do svého družstva. Každý ji měl rád. Ale chudáka Leji si nikdy nikdo nevěšmal.

Jednoho dne k nim přišel jejich bratranec Jákob a měl u nich zůstat bydlet. Tenhle Jákob byl Izákův syn a po pravdě řečeno byl na útěku. (Předtím totiž podváděl, kradl a nadělal si nepřátele – včetně svého vlastního bratra a teď se skrýval.) Věřte nevěřte, zrovna tomuhle Jákobovi dal Bůh neobvyklý slib. Slíbil mu to samé, co předtím slíbil jeho dědečkovi Abrahamovi: „Zachráním svět prostřednictvím tvé rodiny.“ (On si ale Bůh často vybírá lidi, do kterých by to nikdo neřekl. Však to ještě uvidíme.) „Budu pro tebe sedm let pracovat zadarmo!“ vykřikl „Jen když mi dovolíš vzít si Ráchel.“

A tak Jákob pracoval sedm let a konečně přišel svatební den. Jenže večer mu Lában provedl ošklivý kousek. Místo aby ke svatebnímu obřadu odvedl Ráchel, poslal tam Leu. (Nezapomeňte, že tenkrát neměli elektrická světla, takže ve stanu byla docela tma. Navíc ženy nosily závoje, takže jim moc nebylo vidět do tváře. A tak Jákob neměl ani stín podezření.) Ráno se Jákob probudil – a zaječel. Vedle něj ležela jeho manželka, jenže to nebyla Ráchel, ale Lea. Jákob vyletěl z postele: „Lábane!“ hulákal. „Ty šejdíři!“ Ale Lában odtušil: „Tak pro mě pracuj dalších sedm let a můžeš si vzít Ráchel.“ A tak Jákob pracoval pro Lábanu dalších sedm let a oženil se i s Ráchel. Měl teď dvě manželky, ale Ráchel miloval víc.

„Nikdo mě nemá rád,“ trápila se Lea. „Jsem moc ošklivá.“ Ale Bůh si vůbec nemyslel, že je ošklivá. Když viděl, že ji manžel nemá rád a nikdo o ni nestojí, vybral si ji k tomu, aby jí projevil mimořádnou lásku a aby jí svěřil velice důležitý úkol. Chystal se jednoho dne zachránit svět a rozhodl se, že k tomu použije její rodinu.

Když teď Lea v hloubi srdce věděla, že ji Bůh má rád, najednou už tolik nezáleželo na tom, jestli má manžel raději ji nebo Ráchel, ani na tom, která z nich je hezčí. Někdo si ji vybral. Někdo ji má rád, ať se děje cokoliv a navzdory všemu. A jeho láska nikdy neskončí, nikdy se nevzdá a všechno vydrží. A taková je pořád a vždycky zůstane. Když se pak Leji narodil chlapeček, dala mu jméno Juda, což znamená: „Teď už budu chválit Boha!“ No, a přesně to také udělala.

A že neuhodnete, jakým úkolem Bůh Leu pověřil! Víte, jak se tak na Leu díval, viděl v ní princeznu. A také že se princeznou stala. Jedno z dětí dětí jejích dětí bude Princ

s velkým P. Syn nebeského Krále. Boží Syn. A tenhle Princ bude mít Boží lidi rád. Bude je mít rád, i když nebudou zrovna hezcí. Zamiluje si je celým srdcem. A díky jeho lásce se stanou krásnými. Jako Lea.

Úkol pro děti: řekni někomu ze své rodiny (mamince, tatínkovi nebo sourozenci), co se ti na něm líbí.

Úkol pro starší a dospělé: v modlitbě popros za milost vidět svoje blízké Božím pohledem plným lásky, úžasu a přijetí.

5. Mojžíš (úterý 10.12.)

Uběhlo mnoho, mnoho let a mnoho události se stalo (když děti poprosíte své rodiče, určitě vám o nich rádi v Bibli přečtou). Boží lidé teď žili v Egyptě, kde se jim ale žilo moc špatně. Stali se otroky. Egyptský král je bil a nutil je, aby pracovali čím dál tím víc. Lidé volali k Bohu o pomoc a prosili, aby je zachránil. A Bůh je slyšel. Nezapomínal na slib, který dal Abrahamovi. Postará se o svoje lidi. Najde způsob, jak je vysvobodit. A pro svůj plán si vybral Mojžíše.

Jednou Mojžíš pásal ovce, když tu náhle zahlédl keř, se kterým se dělo něco zvláštního. Stál v plamenech, a ty mu přitom neožehly ani lísteček! Mojžíš si ho šel prohlédnout zblízka. „Mojžíši!“ zaburácel z keře hlas. Mojžíš od keře odskočil. Že by s ním ten keř mluvil? „Slyšel jsem nářek svých lidí,“ řekl Bůh. Viděl jsem jejich slzy. A tak jsem sestoupil dolů, abych je zachránil. Jdi za faraónem a řekni mu, že má mým lidem vrátit svobodu a nechat je odejít.“ Mojžíš se moc bál. „Nikdy neumím vysvětlit, co po druhých chci,“ říkal, „nikdo mě neposlechne.“ Ale Bůh ho ujišťoval: „Já budu s tebou.“ A tak šel Mojžíš za faraónem. „Faraó,“ začal. „Bůh říká...“ „Bůh?“ podivil se faraó. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“ Mojžíš pokračoval: „Bůh říká, že máš jeho lidi nechat odejít.“ „A proč bych měl?“ rozzlobeně opáčil faraó. „Nechci je pustit. A taky že je nepustím!“ A tak Bůh poslal faraónovi deset varování, kterým se někdy říká „rány“.

Nejdříve změnil vodu řeky Nil v krev. Nikdo z ní pak nemohl pít. Ale faraó Izraelity stejně nenechal odejít. A tak Bůh způsobil, že se objevily žáby a skákaly a hopsaly a poskakovaly úplně po všem. Zkuste si představit žáby v posteli, žáby ve vlasech, žáby v polévce, zkrátka všude samé žáby! „Zařid', ať zmizí!“ ječel faraó. „Pak tvoje lidi nechám jít!“ A tak Bůh žáby zase poslal pryč. Faraó si to ale rozmyslel. „Nesmíte jít pryč!“ prohlásil. A tak Bůh poslal roje komárů. Ale faraó stejně řekl: „Ne!“ Proto poslal Bůh mračna much. Představte si mouchy, co se pořád točí kolem uší a bzučí kolem očí. A potom přišla nemoc. A hrozná vředy. A obrovské kroupy. A mraky kobytek. Pak byla tma i přes den, až se zdálo, že se celý svět - úplně všechno, co Bůh stvořil bortí a hroutí a upadá zpátky do temnoty. A prázdnoty. A nicoty. Faraó pokaždé říkal: „Zařid', ať to přestane, a já vás pustím!“ A když Bůh způsobil, že to skončilo, faraó si to vždycky rozmyslel a prohlásil: „Vlastně ne. Nesmíte odejít.“ Nakonec faraóna Mojžíš varoval: „Poslechni Boha, nebo bude muset poslat to úplně nejhorší!“ Ale faraó se jenom smál.

A tak Bůh prohlásil: „Nejstarší chlapec v každé egyptské rodině bude muset zemřít. Ale mým lidem se nic nestane.“ Bůh svým lidem přikázal, aby vzali své nejlepší beránky, zabili je a potřeli jejich krví rámy svých dveří. „Když bude Bůh procházet kolem vašeho domu,“ vysvětloval Mojžíš, „uvidí krev a bude vědět, že beránek zemřel místo vás.“ Té noci to dopadlo přesně tak, jak Bůh řekl. Najednou noční tmu prořal výkřik, ze kterého tuhla krev v žilách, a odrážel se ozvěnou po chodbách paláce. Nejstarší faraónův syn umřel! A faraó nakonec udělal to, co po něm Bůh chtěl. „Tak teda zmizte!“ zařval faraó. „Už ať jste pryč!“

A tak hned té noci prchal Mojžíš a ostatní Boží lidé z Egypta a z otroctví. Konečně byli svobodní! Boží lid si bude navždy pamatovat tuhle úžasnou noční záchranu a bude jí říkat „pesach“ nebo také „hod beránka“.

Ještě úžasnější záchrana ale měla teprve přijít. O mnoho let později to Bůh udělá znovu. Znovu sestoupí dolů, aby své lidi zachránil. Ale tentokrát je osvobodí navždycky.

Úkol pro děti: Mojžíš poslechl Boha, i když se bál. Vyvedl svůj lid z otroctví. I ty dnes zkus jako Mojžíš překonat strach (když si nebudeš vědět rady, zeptej se rodičů, co bys mohl s větší odvahou udělat). Pokud se ničeho nebojíš, pomodlí se za ty, které strach moc trápí.

Úkol pro větší a dospělé: zkus si odpovědět na otázku: Které situace v životě mě zaplavují obavami? Pro jaký úkol si připadám nedostatečný, nešikovný, ne dost připravený? Svěř svůj strach Bohu a uvědom si, že On je dárce všeho potřebného pro splnění všech úkolů, které pro tebe má. (Pokud se ničeho nebojíš, modlí se za ty, které strach spoutává).

6. David (středa 11.12.)

Boží lidé měli novou zemi. A teď chtěli krále. Bůh dobře věděl, že by král nemusel být na jeho lid zrovna hodný a že se o něj nedokáže postarat tak dobře jako on sám. Ale Božím lidem to bylo jedno. Chtěli krále a chtěli ho hned. A tak jim Bůh krále dal. Jmenoval se Saul a zdálo se, že z něho bude dobrý král - aspoň ze začátku. Pak ale začal být pyšný a přestal Bohu naslouchat. A také ho neměl rád z celého srdce.

“Saul mi s mým plánem nepomůže,” řekl Bůh. “Potřebuji krále, který mě bude mít rád a bude učit mé lidi, aby mě taky milovali. A o někom přesně takovém věděl. “ Jdi do Betléma,” přikázal Samuelovi. Tam najdeš nového krále.” (Samuel měl za úkol naslouchat Bohu a pak lidem vyřídit, co mu Bůh sdělil.)

A tak Samuel vyrazil do malého městečka, které se jmenovalo Betlém. Bůh mu oznámil, že má najít dům jistého Jišaje, protože jeden z Jišajových synů se má stát novým králem. Jišaj měl sedm statných synů a Samuel jej požádal, aby mu je přivedl jednoho po druhém. A tak mu Jišaj napřed ukázal toho nejstaršího a nejsilnějšího. *To je určitě nový král,* pomyslel si Samuel. *Je to vidět na první pohled.* Jenže Bůh si ho nezvolil. Nevybral si vlastně ani žádného jiného z těch sedmi synů. “Tak to byli všichni?” zeptal se Samuel. Jišaj se rozesmál. “No, byl by tu ještě ten nejmladší, ale je to takové tintítko. “Přiveď ho,” přikázal Samuel. Jišajův nejmladší přiběhl a Bůh Samuelovi tiše oznámil: *To je on! Má srdce jako já. Pomůže mi s mým záchranným plánem. “Jednoho dne budeš novým králem,”* oznámil Samuel Davidovi a tak se taky stalo. Když už byl David dospělým, stal se králem.“ Byl z něho skvělý král. Měl totiž srdce, které bylo jako to Boží - plné lásky. Víte, to neznamena, že by snad byl dokonalý. Dopustil se několika hrozných věcí a jednou dokonce nechal někoho zavraždit. Kdepak, David si život pořádně zpackal. Ale Bůh dokáže do svého plánu zapojit i to, co se pokazí úplně nejvíc. „Potřebuji nové srdce, Bože,” modlil se David. „Protože to moje je úplně špatné. Očisti mě uvnitř.“ Bůh Davidovu modlitbu slyšel. Odpustil mu a slíbil: „Udělám z tebe velkého člověka, Davide. A jednoho dne se do tvé rodiny narodí Král s velkým K, který uzdraví celý svět.“

Víte, že David také skládal písničky? Davidovy písně byly jako modlitby. Říká se jim žalmy a následující žalm by se mohl jmenovat Píseň o pastýři.

Bůh je můj pastýř a já jsem jeho ovečka,

dává mi najíst, vodí mě s sebou, stará se o mě, dává mi všechno, co potřebuji.

V mém srdci je hluboký klid, jako když si ležím a odpočívám

na zelené louce u tichého potůčku.

I když musím projít smutnými, temnými, strašidelnými místy,
nemám se čeho bát. Můj pastýř totiž ví, kde jsem.
Je tady se mnou, dává na mě pozor a vždycky mě zachrání.
Dává mi sílu a dodává mi odvalu.
Připravuje pro mě úžasné věci. Přímou pro mě. Všechno, o čem jsem kdy snil.
Plní moje srdce tak velikým štěstím, že se tam ani všechno nevejde.
Vím to: ať půjdu kamkoli, Boží láska, která nikdy neskončí,
nikdy se nevzdá a všechno vydrží a je taková pořád a vždycky zůstane,
půjde se mnou.

Bůh dal tuto píseň Davidovi, aby ji zpíval jeho lidem. Chtěl jim ukázat, že je má rád a že se o ně bude vždycky starat jako pastýř o svoje ovečky.

A jednoho dne udělá Bůh něco, co se stane námětem tisíců a tisíců nových písní. Ukáže lidem jednou provždy, jak moc je má rád. Přejde další pastýř. Budou mu říkat Dobrý Pastýř. A právě tento pastýř povede všechny Boží ovečky zpátky tam, kam vždycky patřily, - do blízkosti Božího srdce.

Úkol pro všechny: Chval Boha společně s Davidem. Přečti si v Bibli žalm 23 .

7. Námán (čtvrtek 12.12.)

Námán byl velice významným velitelem velice významného vojska velice významné země. Takže byl velice, velice a ještě jednou velice důležitý. Jenže Naamán byl nemocný. Měl malomocenství, což je moc ošklivá nemoc, která by způsobila, že kdybyste na něco sáhli, vůbec byste to neucítili. Kousky těla – třeba rozdrčené prsty nebo rozmačkané palce u nohou – by vám samy odpadávaly, a vy byste si toho ani nevšimli. Možná to zní legračně, ale Námánovi rozhodně do smíchu nebylo. Na tu nemoc nebyl žádný lék, nikdy sama od sebe nezmezela a nakonec člověka zabila. Námán potřeboval pomoc.

U Námána pracovala malá služtička a věděla o někom, kdo by mu mohl pomoci. Jenže tu byl jeden problém. Námán byl její nepřítel. Nebylo tomu tak dávno, co stál v čele armády, která zaútočila na její rodný Izrael. Celou její rodinu nechal zabít a ji samotnou odvedl do Sýrie a udělal z ní otrokyni. Každou noc usínala s pláčem. Přišla o všechno. Proč by ze všech lidí na světě právě ona měla chtít Námánovi pomoci? Copak k němu necítila nenávisť a nepřála mu, aby se mu dostalo zasloužené odplaty? Netoužila snad po tom, aby zaplatil za všechno, čím jí ublížil?

Přesně tohle by se dalo čekat, ale ona mu místo nenávisti věnovala lásku. Nechtěla se mu pomstít. Odpustila mu. „Byla bych ráda, kdyby byl Námán zase zdravý, řekla své paní. „V Izraeli žije jeden člověk jménem Elíša a ten by ho mohl uzdravit.“ „Pojeď za ním,“ prohlásil Námán, nechal naložit vozy a navlékl si svou nablýskanou zbroj. „Půjdu samozřejmě do paláce. Takoví důležití lidé, jako jsem já, se určitě léčí tam.“

A tak spěchal do Izraele a šel přímo za králem. „Musíte mě vyléčit,“ požadoval. „Já toho můžu zařídit hodně,“ polekal se král. „Ale uzdravit může jedině Bůh.“ A právě v tu chvíli dorazila zpráva od Elíši. „Pošli Námána sem,“ stálo v ní. A tak Námán rychle vyrazil k Elíšovu domu. Ale Elíša ho ani nepřišel pozdravit. Prostě za ním poslal svého sluhu. Copak tomu Elíšovi není jasné, kdo jsem? zuřil Námán. To, co mu sluha vyřídil, ho ale rozčlivilo ještě víc: „Musíš se umýt tamhle v řece!“ „Cože? Jenom se umýt?“ uškíbl se Námán. „Prostě se umýt v té odporné špinavé říčce?“ Uvažoval, jestli to není nějaký vtip. Ale nebyl. V řece se přece může opláchnout, kdo chce! říkal si Námán. Ale já jsem Námán. Já

jsem někdo. Já bych měl udělat něco důležitého, aby mě Bůh uzdravil! A vzteky bez sebe odjel pryč. (Vy i já už víme, že Bůh dělá věci jinak. Náman pro svoje uzdravení nepotřeboval udělat vůbec nic. Jenže to byla ta jediná věc, kterou Náman nedokázal.)

Bůh věděl, že Náman je uvnitř ještě nemocnější, než je vidět zvenku. Námana sužovala pýcha. Byl přesvědčený, že Boha nepotřebuje. Jeho srdce nefungovalo tak, jak by mělo, a vůbec to necítilo. Náman trpěl malomocenstvím srdce. Bůh se chystal nejen uzdravit Námanovu kůži, ale také vyléčit jeho samotného z jeho pýchy.

Náman nakonec svolil, že se v té řece vykoupe, a najednou měl pokožku hladkou jako miminko. Chtěl za to Elíšovi zaplatit. Ten ale odmítl: „Uzdravil tě Bůh. Za to se nedá zaplatit. Je to zadarmo.“ A tak člověk, který byl dříve velmi těžce nemocný, znovu získal ztracené zdraví - a to všechno díky malému děvčátku, které se rozhodlo odpustit.

Bůh věděl, že hřích je jako malomocenství. Kvůli němu nemůže Božím dětem správně fungovat srdce a nakonec je hřích zabije. O mnoho let později pošle Bůh dalšího Služebníka s velkým S, který bude odpouštět jako ta dívka a uzdraví všechny Boží děti ze strašlivé nemoci jejich srdce. Božím dětem se pokazilo srdce. Ale Bůh umí dát pokažené věci zase do pořádku.

Úkol pro všechny : Zkus dnes hned odpustit tomu, kdo ti ublíží a omluvit se hned za to, čím ublížíš ty.

8. Izajáš (pátek 13.12.)

Před dávnými časy žil jeden člověk, který se jmenoval Izajáš, to jméno znamená: „Bůh přichází na pomoc a zachraňuje!“ Pro Izajáše to bylo přesně to pravé jméno, protože Bůh měl pro něho opravdu mimořádný úkol. Víte, Izajášův úkol spočíval v tom, že poslouchal, co říká Bůh, a pak lidem vyprávěl, co slyšel.

A Bůh svěřil Izajášovi tajemství: on sám se chystá dát pokažený svět do pořádku. Prozradil Izajášovi svůj Tajný záchranný plán. Zpráva, kterou Izajášovi oznámil (něco jako dopis, který Bůh napsal svým dětem), zněla nějak takhle:

Milé ovečky z mého stáda! Odešly jste ode mne a teď bloudíte divokými kraji jako ovce v divočině. Vždycky jste ode mne utíkaly. A teď jste se ztratily a nemůžete najít cestu zpátky. Ale já jsem vás nepřestal mít rád. Půjdu, protože vás chci najít. Zatím vám posílám Pastýře s velkým P, který se o vás bude starat a který vás bude mít rád. Odvede vás ke mně domů.

Chodíte pořád dokolečka a klopýtáte jako lidé v temné místnosti. Ale do té temnoty zazáří jasné Světlo! Zažene všechny stíny, jako je zahání sluneční svit. Narodí se malé miminko. Královský syn. Jeho maminka bude mladá dívka, která ještě ani nebude vdaná. On sám se bude jmenovat Immanuel, to znamená „Bůh u nás bude doma“. Bude potomkem krále Davida. Bude to Kníže pokoje. Ano, ten Někdo přijde a zachrání vás. Ale nebude to nikdo, koho byste čekali.

Bude to velký král, ale nebude bydlet v paláci. A nebude mít spoustu peněz. Bude chudý. Ale tenhle Král uzdraví celý svět. Bude to Hrdina, bude bojovat za svoje lidi a zachrání je před nepřáteli. Ale nebude mít velké vojsko a nebude bojovat mečem. Způsobí, že slepí uvidí a chromí budou skákat jako jelen! Všechno bude měnit, až to bude takové, jaké to vždycky mělo být. Lidé ho ale budou nenávidět a nebudou mu naslouchat. Bude jako Beránek, bude trpět a zemře.

To je ten Tajný záchranný plán, který jsme vytvořili, ještě než vznikl svět. Je to jediná možnost, jak vás přivést zpátky. On ale nezůstane mrtvý - já mu zase vrátím život. A jednoho

dne, až se vrátí zpátky, aby vládl už navždycky, budou hory i stromy tančit a zpívat radostí! Země bude hlasitě jásat! Jeho sláva naplní celou zem, jako voda naplňuje moře. Všechno, co je smutné, přestane být pravda. Dokonce i smrt zemře. A on vám všem setře z očí všechny slzy.

Ano, Zachránce přijde. Očekávejte ho. Vyhližte ho. Čekejte na něho. On přijde! Slibuji. S láskou Bůh.'

Chudák Izajáš. Znovu a znovu četl Božím lidem dopis, který jim Bůh napsal, ale vůbec nikdo ho neposlouchal. Vůbec nikdo. Ani jednou. Lidé nestáli o to, aby mohli uslyšet Boží slib. Nevěřili mu. Snad se jim to zdálo příliš krásné, než aby to byla pravda - jako příběh, který končí tím, že všichni žili navěky šťastně... Zní to přece jako pohádka, ne? Ale toto není pohádka, ale skutečnost a děje se to právě teď a tady...

Úkol pro všechny: Izajáše lidé neposlouchali, i když jim předával moc důležitou zprávu od Boha. Daruj dneska pozornost a zkus opravdu druhým lidem naslouchat (kamarádům, sourozencům, rodičům...).

9. Ezdráš a Nehemjáš (uterý 17.12.)

Byli jste už někdy na oslavě, která trvala celý týden? A jak by se vám líbilo kázání, které by trvalo celý den? Právě tohle totiž zažili Boží lidé, když se vrátili domů ze zajetí. Zapomněli, jak by měli podle Božích představ žít a jací by měli být. A tak jim Ezdráš a Nehemjáš předčítali pravidla, která jim dal Mojžíš.

Jenže se dělo něco podivného. Čím déle kázání trvalo, tím byli všichni smutnější. Proč? Že by to kázání bylo tak nudné? Kdepak, v tom to nebylo. Víte, bylo to zvláštní. Když Ezdráš četl ta pravidla, působila jako zrcadlo. Ukazovala lidem, jací jsou, a jim se to, co v tom zrcadle zahlédli, vůbec nelíbilo. Viděli, že nežili tak, jak by měli. Viděli, že jsou krutí a sobečtí. „Všechno jsme zpackali!“ volali s pláčem. „Teď nás Bůh potrestá!“

Mysleli si, že uhodnou, co Bůh udělá. Ale neuhodli. Samozřejmě jim mohlo napovědět Ezdrášovo jméno, které znamená „Pomoc je tady!“. A ještě lepší nápovědu k hádance mohli najít v Nehemjášově jméně. To totiž znamená: „Bůh nám setře slzy.“ A přesně to se Bůh chystal udělat.

Ezdráš pohlédl na Boží děti. Z očí jim dolů po tvářích tekly veliké palčivé slzy. Uprostřed věty přestal kázat a rázně svitek odložil. „A teď budeme oslavovat!“ zvolal. A to také udělali, Oslavovali celý týden. „Bůh chce, abychom byli šťastní!“ prohlásil Ezdráš. Celý den naslouchali vyprávění o tom, jaké úžasné věci udělal Bůh pro svoje lidi. Jak stvořil svět. Jak dal zvláštní slib Abrahamovi. Jak vysvobodil svoje lidi z otroctví. Jak promluvil k Mojžíšovi a ukázal svým lidem, jak mají žít. Jak je přivedl do mimořádné země. Jak je znovu a znovu zachraňoval, ať se dělo cokoli a navzdory všemu, protože je miloval láskou, která nikdy neskončí, nikdy se nevzdá a všechno vydrží. A je taková pořád a vždycky zůstane. Připomínali si, jak Bůh celá ta léta dával najevo, jak má svoje děti rád, jak dodržoval slib, který dal Abrahamovi, jak se o ně staral, jak jim odpouštěl. Dokonce i tehdy, když ho neposlouchali. Když před ním utíkali. I tehdy, když si mysleli, že ho nepotřebují. A pak Bůh řekl svým dětem ještě něco dalšího:

„Nedokážu vás přestat mít rád. V mém srdci jste jako poklad, který jsem ztratil. A teď se pro vás vracím. Jsem jako slunce, které vás pohladí svými paprsky a zažene temnotu, strach a smrt. Budete úžasně šťastní, budete jako telátka vypuštěná volně na pastvu. Vyšlu svého Posla s velkým P, toho, kterého jsem vám slíbil, toho, na kterého čekáte Zachránce. Připravte se! Už přichází!“

Trvalo celá staletí, než se Boží lidé připravili, ale už skoro nastala ta správná doba na tu nejlepší část Božího plánu. Bůh se chystal přijít ke svým lidem. Ne proto, aby je potrestal, ale aby je zachránil. Chystal se všem setřít z očí každou slzu. A ta pravá oslava měla konečně začít...

Úkol: Dnes je den radosti a vděčnosti za všechno, co od Boha dostáváme. Usmívej se a v modlitbě poděkuj Bohu za všechno, co bylo dnes krásné, z čeho jsi měl radost.

Rozšířený úkol pro starší a dospělé: podívej se na svůj život očima vděčnosti. Kde ve svém životě můžeš vystopovat Boží působení? Skrze koho k tobě promlouval? Kdy změnil to, co se zdálo beznadějně? (Najdeš-li čas, je dobré si tyto události poznamenat - buď tak, jak tě napadají, nebo na časovou osu od narození doted.)

10. Alžběta a Zachariáš (středa 18.12.)

V těch dnech, kdy Judsku vládl král Herodes, žil kněz jménem Zachariáš a ten měl manželku Alžbětu. Byli to dobří lidé, velmi milovali Boha a plnili všechna jeho přikázání. Neměli žádné děti a byli již vysokého věku. Ale nic z toho nebylo pro Boha překážkou, má přece svůj Tajný záchranný plán a tito milí manželé se do něj brzy zapojí.

Jednou zase přišla řada na Zachariáše, aby sloužil v Hospodinově svatyni a obětoval kadidlo. Dovnitř mohl vstoupit jen kněz, ale venku před chrámem se modlila spousta lidí. Najednou se na pravé straně oltáře, kde se obětovalo kadidlo, objevil anděl Páně. Zachariáš se velmi vyděsil, nechtěl věřit vlastním očím. Anděl mu řekl: „Neboj se, Zachariáši! Tvoje prosba byla vyslyšena! Tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš se velmi radovat a oslavovat, také ostatní se budou radovat z jeho narození. Bude veliký a od malička plný Ducha Svatého. Mnohé obrátí k Pánu, sám půjde před ním a lidé zase budou chtít běžet k Bohu, svému Tátovi. Připraví je na příchod Zachránce s velkým Z!”

Ale Zachariáš se pořád divil: „Podle čeho to poznám? Vždyť já i moje žena jsme už staří na to, abychom měli dítě.” Anděl mu odpověděl: „Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem. Byl jsem poslán, abych ti oznámil tuto skvělou nádhernou zprávu. Ale tys mi neuvěřil a proto teď oněmíš. Nepromluvíš jediného slova, dokud se nesplní všechno, co jsem ti řekl.” Lidé venku se divili, kde je Zachariáš tak dlouho, co ho mohlo zdržet? A když vyšel vrhl se k němu, ale neslyšeli nic. Zachariáš jim posunky naznačoval a zůstal němý.

Splnilo se, co anděl oznámil a Alžběta zjistila, že čeká děťátko a když přišel čas, narodil se jí chlapeček. Všichni sousedé a příbuzní se přiběhli radovat spolu s ní a Zachariášem, protože jim Bůh daroval dítě, tak velikou milost. Chtěli ho pojmenovat Zachariáš, protože přece prvorozený syn musí mít jméno po otci. Ale Alžběta nesouhlasila a řekla, že syn se bude jmenovat Jan. Tomu nikdo nechtěl věřit: „Vždyť nikdo z vaší rodiny se takhle nejmenuje!” volali a chtěli, ať jim otec dítěte řekne jeho jméno. Zachariáš, stále němý, vzal tabulku a napsal: JEHO JMÉNO JE JAN. Všichni se tomu divili. Zachariášovi se hned uvolnila ústa i jazyk. Byl naplněn Duchem Svatým a chválil Boha.

Všichni se vylekali, ale věděli, že toto dítě bude něčím zvláštní. Jeho tatínkovi bylo jasné, že se plní slib, který dal Bůh Abrahamovi. Že Bůh posílá Zachránce. A měl z toho takovou radost, že samým štěstím zpíval: „Protože nás Bůh miluje, ať se děje cokoliv a navzdory všemu, a jeho láska nikdy neskončí, nikdy se nevzdá a všechno vydrží, a taková je pořád a vždycky zůstane, nebe se protrhává. A ty synu, půjdeš před naším Zachráncem, abys mu připravil cestu. Bůh nám posílá Světlo z nebe, Světlo s velkým S, aby nám zářilo jako slunce. Aby svítilo na ty, kdo žijí ve tmě a ve stínu smrti, a aby vedlo naše nohy na cestu pokoje.

Úkol pro děti: Zeptej se svých rodičů, jak ti vybrali tvoje jméno.

Úkol pro starší a dospělé: Přečti si v Bibli Zachariášův chvalozpěv (Lk 1,68-79). Je nějaké slovo nebo věta, která se tě zvláště dotýká? Text je dobré si přečíst několikrát a slovo nebo větu, která tě osloví, si třeba i napsat a v průběhu dne se k němu vracet.

11. Jan Křtitel (čtvrtek 19.12.)

Jan, který se narodil Alžbětě a Zachariášovi ze včerejšího příběhu, vyrůstal a po pravdě řečeno byl trochu zvláštní. Žil na poušti. Nosil oblečení, které ho muselo škrábat a kousat, protože bylo z velbloudí srsti. Měl obrovský rozčepýřený plnovous a dlouhé střapaté vlasy. A teď to nejpodivnější: jedl jenom kobyly. Máčel si je v medu - nejspíš chtěl přebít tu chuť.

Bůh ale poslal Jana, aby lidem sdělil něco důležitého: „Přestaňte od Boha utíkat, a raději utíkejte k němu!“ volal Jan. „Potřebujete zachránit. A mám pro vás dobrou zprávu – Zachránce je na cestě! Připravte svoje srdce na jeho příchod. Ano, připravte se, protože si pro vás přichází váš Král s velkým K.“ Stejně jako dávno před ním prorok Izajáš, volal i Jan: „Vyrovnejte cestu Pánu, zasypejte všechny propasti a srovnejte všechny hory!“

Jana poslouchaly veliké davy lidí. Bylo jim líto, že hřešili – že dělali špatné věci. Nechtěli dál utíkat pryč od Boha. Chtěli, aby je zachránil. A tak je Jan křtil. Vždycky každého ponořil do vody a zase ho z ní vytáhl. Tím dávali lidé najevo, že chtějí jít za Bohem a začít žít nový život.

Jan ale poznal, že to všichni z těch davů nemyslí upřímně. „Plemeno zmijí!“ volal na ně „budte jako strom, který nese dobré ovoce! Protože každý strom, který nenese dobré ovoce bude pokácen a vhozen do ohně a sekera už je připravená!“ Všichni, kdo to slyšeli, se ho ptali: „Co tedy máme dělat?“ Jan odpověděl: „Když máte dvoje oblečení, dejte jedno tomu, kdo nemá žádné. A když máte co jíst, rozdělte se s těmi, kteří trpí hladem!“ Přišli i celníci, kteří byli známí tím, že od lidí vybírali více peněz než měli a ptali se: „Co máme dělat my?“ Jan jim řekl, ať nevybírají víc, než je nařízeno, ať jsou poctiví. Potom se ptali i vojáci: „A co máme dělat my?“ „Nikoho nezastrašujte ani nevydírejte. Budte spokojeni se svým platem.“

Lidé byli plni očekávání a začali přemýšlet o tom, jestli náhodou Jan Křtitel není ten Zachránce, kterého má Bůh poslat. Ale na to jim Jan odpověděl: „Já vás křtím jen obyčejnou vodou, za mnou ale přichází někdo větší a silnější než jsem já. Jemu nejsem hoden ani zavázat tkaničky. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“

A všechno se chvělo očekáváním. Velký záchranný plán se blížil do finále. Vše bylo připraveno na příchod Zachránce.

Úkol: Jan Křtitel vybízel lidi, aby se mezi sebou dělili. Rozděl se dnes s někým, koho máš rád (třeba o něco dobrého, nebo o svůj čas - nabídní třeba mamince, že se chvíli postaráš o malého sourozence - nebo o cokoliv jiného, co tě napadne).

12. Maria (pátek 20.12.)

V městě Nazaretě žila jedna mladá dívka. Jmenovala se Marie a byla zasnoubená s mužem jménem Josef. Byl to potomek krále Davida, o kterém už jsme v našich příbězích slyšeli. Jednoho rána si ta dívka šla po své práci, když vtom se přímo před ní v jejím pokojíku zničehonic objevil veliký bojovník světla. Jmenoval se Gabriel a byl to anděl - zvláštní posel z nebe.

Když Marie toho vysokého zářícího muže zahlédla, polekala se. „Nemusíš se bát,“ promluvil k ní Gabriel. „Bůh je s tebou moc spokojený.“ Marie se rozhlédla kolem sebe, jestli

náhodou anděl nemluví s někým jiným. „Marie,“ oslovil ji Gabriel a rozesmál se tak šťastně, až se Mariiny oči najednou zalily slzami. „Budeš mít děťátko, malého chlapečka. Budeš mu říkat Ježíš. Bude to Boží vlastní Syn. Bude to ON! Zachránce!“

Bůh, který vrhl planety do prostoru a udržuje je v neustálém víru, Bůh, který stvořil celý vesmír prostě tím, že promluvil, on, který dokáže úplně cokoliv, se rozhodl stát úplně maličkým. A přijít dolů na zem... jako malé miminko.

Počkat! Bůh že posílá miminko, aby zachránilo svět?

„Ale to je příliš krásné!“ zvolala Marie a cítila, jak se jí rozbušilo srdce. „Jak by to mohla být pravda?“ „Je snad pro Boha něco příliš krásné?“ zeptal se Gabriel. A tak se Marie spolehla na Boha víc než na to, co mohla vidět na vlastní oči. A uvěřila. „Můj úkol je sloužit Bohu,“ prohlásila. „Co mi Bůh řekne, to udělám.“ A stalo se přesně to, co anděl oznámil.

Čas běžel, a Marie už věděla, že se miminko narodí co nevidět. Jenže se musela s Josefem vypravit do Betléma, města ze kterého pocházel král David. Když ale do toho městečka dorazili, zjistili, že všechny pokoje už jsou obsazené. V každé posteli někdo spal. „Běžte pryč!“ odbyl je hostinský. „Tady pro vás není místo.“ Kde ale přenocují? Mariino děťátko mělo přijít na svět každou chvíli. Nenašli nic jiného než starou polorozbořenou stáj. A tak zůstali na noc na místě, kde lidé nechávají své krávy, osly a koně.

Všechno bylo připraveno. Chvilé, na kterou Bůh čekal, konečně nastala. Bůh přicházel svým lidem na pomoc, přesně jak to na samém začátku slíbil. Jak bude ale jeho příchod vypadat? Jaký bude on sám? A co udělá? Hory by se před ním sklonily, moře by se rozburácelo, stromy by se roztleskaly radostí. Země ale zadržela dech. Vstoupil tak tiše, jako když padá sníh. Přišel potmě, když se zrovna nikdo nedíval...

Milé děti, už jen pár dní a budeme slavit narozeniny Pána Ježíše. *Těšíte se?* Během adventu jsme slyšeli mnoho příběhů o Božím tajemném záchranném plánu. Viděli jsme, jak si náš nebeský tatínek vede každého, kdo mu to dovolí. A že to nebyli jen samí hrdinové. Byli to obyčejní lidé, se svými hříchy a starostmi. Přesto si je Bůh vyvolil jako spolupracovníky na svém plánu. *Kdo z vás si pamatuje a umí říct jméno některého z nich?* A představte si, že tento velký příběh Boží záchrany neskončil na stránkách Bible, ale pořád se děje. Bůh počítá s tebou, s tebou a s tebou... Každého z nás, *jak jsme tady v kostele*, znal Bůh dokonce dříve, než jsme vznikli u maminky v bříšku. S každým z nás počítá, aby nás mohl do svého plánu zapojit. Ta nejúžasnější věc na tomto příběhu je totiž to, že je to i váš příběh!

Už brzy oslavíme narozeniny Pána Ježíše - Vánoce. My víme, že Ježíš žil svůj život na zemi, že jej lidé ukřižovali. Věříme, že vstal z mrtvých, je u svého Otce v nebi a věříme taky, že se jednou vrátí. Jednoho dne sestoupí nebe dolů a dá pokažený svět do pořádku. Znovu z něj udělá opravdový dokonalý domov. A na ten den všichni čekáme a těšíme se na něj. Ten, kdo Pánu Ježíši uvěří, tomu Bůh dá vzácný dar. Nechá ho, aby se znovu narodil do zbrusu nového života a stal se tím, kým doopravdy je, takovým, jakým ho Bůh stvořil, svým pravým já: Božím milovaným dítětem.

Úkol pro děti: Namaluj sám sebe a svou postavičku dones na Štědrý večer do kostela na vigíli.

(pozn. pro rodiče - princip je stejný jako vloni - postavičku namalovat na tvrdší papír a podlepit špejlí, aby šla zapíchnout - postavičky dětí budou opět součástí Betléma)

Úkol pro všechny: poděkuj dnes za dar svého života. Rodiče mohou poděkovat za dar života svých dětí, za možnost podílet se takto na Božím stvořitelském díle.